

telse — jeg nævnedes det ogsaa. Det beror paa den Aftale, der er mellem Rigsdagen og Finansministeren om at anvende en Art Normalbudget, saaledes at de virkelige Priser ikke kommer frem paa de enkelte Udgiftskonti. Den ærede Ordfører for det konservative Parti var forbavset over, at Finansministeren ikke støttede de Partier — saaledes omtrent vil jeg mene, hans Ord faldt —, som har forsøgt at forhøje Indtægten gennem Statsbanetaksterne, imod det Forslag, som er stillet af min Kollega, Trafikministeren, og i hvilket der for Resten i Henseende til Provenu allerede er foretaget en Forhøjelse af ham. Jeg vil derom gerne sige nogle Ord. For det første dette, at det kan vel ikke være af nogen som helst Betydning for Finansministeren, at der fra nogle Partiers Side stilles et Forslag om en saadan Forhøjelse af Indtægten, naar der fra andre Partiers Side paa det bestemteste stilles Krav om, at Indtægten ikke forøges ad denne Vej, saaledes at i Virkeligheden den megen Kærlighed, som ytres for Finanserne og Indtægterne paa dette Punkt, bliver en Art Kvælen af Indtægterne, for endnu er der jo ikke kommet nogen Lov om Statsbanetakster. I Stedet for at omfavne saa heftigt, at man kvæler Genstanden under Omfavnelsen, vilde jeg foretrække, at man enedes om en Forhøjelse, medens Forholdet nu er dette, at man fra konservativ Side og fra Venstres Side sætter nogle Tal, som man ønsker skal komme ind, medens man meget vel ved, at andre Partier ikke kan gaa ind derpaa. Hvis man virkelig ønsker, at Statsbanerne skal give en større Indtægt, er jo Vejen ikke den, at man forhindrer, at dette Forslag bliver vedtaget, men Vejen er den, at man sørger for, at det sker, og det gør man jo ikke ved at stille Krav, som man ved ikke vil blive opfyldt. Og hvad endelig disse Krav angaar, maa jeg stille mig ved Siden af min Kollega Trafikministeren i den Henseende, at man jo ingen Sinds fra Regeringens Side har ment, at hele den overordentlige Udgift, der falder paa Statsbanernes Budget og ganske særligt, fordi Prisstigningen paa Kul er saa uhyre i Øjeblikket, behøver at indvindes ved Hjælp af en Forøgelse af Statsbanetaksterne. Hvilken Grund giver man for, naar Befolkningen overhovedet arbejder under trykkede Kaar, da at forsøge paa at fordyre paa dette enkelte Omraade ud over al Rimelighed, blot fordi der i Øjeblikket er Dyrtdid. Der er Dyrtdid, og saa gør man Dyrtdiden endnu større paa dette

Omraade. Fra Regeringens Side er man gaaet med til en Takstforhøjelse. Jeg har selv allerførst, maa jeg sige, krævet dette eller i alt Fald anbefalet at gaa med til en rimelig Forhøjelse af Taksterne. Under det Tryk, som Sagen fra Ordførerne for de to konservative Partier, jeg skal vel sige for de to oppositionelle Partier, er blevet Genstand for, er man gaaet højere, end man oprindeligt havde tænkt sig, men hvis man nu stiller Krav om at gaa endnu højere og derved forhindrer Lovens Vedtagelse, maa man virkelig lægge Ansvar for, hvad der sker, paa den Side og ikke paa vor. Vi kan ikke gøre mere overfor det Krav, der er kommet frem, end at fremsætte et Lovforslag og det først efter moden Overvejelse, fordi man havde Betænkeligheder ved at fordyre Kommunikationsmidlerne her i Landet. Vi er nu gaaet videre under Trykket fra anden Side, saa jeg kan ikke se, hvorfor vi skulde gaa endnu videre. Det maa paahvile de Herrer at blive enige med os andre om en Lov, som kan give en rimelig Indtægt for Statskassen.

Det ærede Medlem bestred paa en vis Maade Rigtigheden af det Tal, som jeg har angivet som den rimelige Indtægt af Skattelovene, de 200 à 207 Mill. Kr., og mente f. Eks., at Tillægsafgiften paa Spiritus og Børsskatten kunde give meget mere, end jeg havde anført. Hvad ved det ærede Medlem derom mere end jeg? Jeg aner ikke, om Spiritusfremstillingen overhovedet vil kunne vedblive her i Landet, om der vil komme Tilførsler af fremmed Spiritus til Landet. Vi ved intet om, end ikke hvis Krigen standser, hvorledes Tilførslerne her til Landet da overhovedet vil blive. Derfor kan man heller ikke regne med forøget Toldindtægt i saa Henseende. Alt kommer an paa, hvorledes den Fred, vi venter, vil forme sig, hvilke Tilstande, hvilke Forhold, hvilke Tilskikkelser den vil medføre. De kan virke ind ogsaa paa vort Landomraade. Men jeg tør i alt Fald ikke som Finansminister anslaa Tallene til mere, naar jeg skal gøre det paa en nøgtern Maade, og det ærede Medlem indrømmede ogsaa, at det gjorde jeg.

Det ærede Medlem sluttede sig ogsaa til en Forhøjelse af Børsskatten og antydede, at han kunde gaa til en større Forhøjelse, hvilket for Resten ogsaa fandt Tilslutning fra det konservative Folkepartis Ordfører, noget til Forbavelse for mig, fordi det konservative Partis Stilling tidligere har været den stik modsatte,